

VYSTAJLOVANÁ KELIŠKA

autor: Kateřina Lužná

Nevylezu. Je mi fuk, co bude k večeři. Ne, bramboráky nejím, nemám je ráda a nikdy jsem neměla!

(píše zprávu do telefonu) Je to kretén. Vykřičník, vykřičník, vykřičník. Atomovka, nasraný smajlík, nasraný smajlík. Poslat. Ježíšmarjá. Bramboráky tu nevoní, bramboráky jsou hnusný...

(zvoní telefon) Čau Blani. Ale kulové, nemá ženskou, má průser! Jo, hlavně v klidu...

(meditativním hlasem) Nádech, výdech. Jsem vyrovnaná, jsem klidná, bramboráky tu nevoní... Ale to nic, Blani. No představ si, dopoledne luxuju v obýváku... Jo, zase. Zase bylo dopoledne.

No a vidím k sousedům, u dveří se jim ženská šťourá v zámku. U Kalábů přece, jak mají ten žlutý barák a hnusného psa. Jo. Vypnu teda vysavač a civím na ni. Ženská dřepí u dveří a nějakým štosem divných klíčů jim dloube do dveří, no jak mají zloději ty paklíče v televizi, víš ne?

Tak vyletím na zahradu a hned na ni, jakože co tam dělá, že Kalábovi nejsou doma. Zaječela akorát: „Já vím!“ a dál se hrabala v zámku. Volám na ni, ať toho nechá, že zavolám policajty a ona zařve, zařve chápeš? "Ženská, neotravujte!!"

No s tím na mě! Volám nejdřív Karlovi, ať všeho nechá a hned přijede, pak policajtům, jakože u sousedů vloupačka, mezitím kolem jede na kole Drábek, tak mu řeknu, ať sežene nějaké lidi... Co proč! Aby mezitím neutekla, ne?

Do pěti minut dorazil Karel, ještě v montérkách rovnou ze servisu, pak policajti a pomalu deset lidí, kdo zrovna nebyl v práci... Blani, takový děsný trapas! Ta ženská byla Kalábů jakási sestřenice z pátého kolena, půjčili jí klíče od baráku, ale špatný svazek! Proto ona se tam nemohla dostat, chápeš?

Ani mi nemluv! V pohodě, v pohodě... Nic není v pohodě! Byla našťvaná, prý šest hodin na cestě, špatné klíče a ještě k tomu na ni zavolá policajty nějaká vystajlovaná Keliška!

Jako já, chápeš? Vystajlovaná Keliška! Všichni se chechtali! A Karel nejvíce! Že prý koupí píšťalku, aby se mi líp svolávaly baby z vesnice! Tak s ním teď nemluví. Sice smaží bramboráky, ale směla!

Chápeš to, Blani? Vařím, v jednom kuse uklízím, barák má jak ze škatulky, tu blbou práci jsem kvůli němu pustila, starám se, ať k něčemu vypadám, peněz to stojí jak šlupek, a on? Pošklebuje se! Půjdu zpátky na poštu a bude mít!

Nepřeháním! Nic nepřeháním! A na tu poštu půjdu! Ježíšmarjá, to je vůně! Víš ty co? Teď odemknu, půjdu do kuchyně a, figura nefigura, všecky ty bramboráky mu sežeru! Tak!